

Infonexa@

Entrevista a Aleix Arnau

L'Aleix Arnau és un jove sanfrutosenc que viu a Edimburg des de 2014. Es va llicenciar en Biologia i va fer un màster en Bioinformàtica a la UAB. Ara a punt d'acabar els estudis de doctorat en Biologia Computacional a la Universitat d'Edimburg i cursant un altre màster en data science a la UOC, treballant en el centre mèdic de la ciutat.

-Com vas decidir marxar a viure a Edimburg?

En acabar la carrera de Biologia, abans de començar el màster, vaig estar viatjant i treballant per gran part de França durant més de mig any. Primer a través de la xarxa WWOOF, que et permet anar per tot el món on hi ha projectes independents per a construir una comunitat global sostenible. A canvi de participar en els projectes, entre setmana vius amb ells i tens la manutenció. Després vaig treballar per una empresa francesa en diferents esdeveniments multitudinaris.

Va ser llavors quan al tornar i començar el màster a la UAB tenia clar que volia tornar a marxar, buscant les pràctiques del màster a fora, en anglès, per la importància de l'idioma. En aquell temps tenia un parell d'amics a Edimburg i tot el que m'explicaven (excepte el temps) eren coses bones. Així vaig començar a enviar correus electrònics a grups de bioinformàtica d'Edimburg, fins que van acceptar-me i van fer-me un conveni de pràctiques. També vaig demanar una beca Erasmus pràctiques i van ser els primers 4 mesos a Edimburg fent les pràctiques del màster en un grup d'investigació del Royal Botanic Garden Edinburgh. Un cop allà vaig trobar noves oportunitats i ja m'hi vaig quedar un cop acabat el màster.

-Actualment vius a Edimburg, com és la ciutat?

En general és bastant tranquil·la, la ciutat és petita i pots anar gairebé a tot arreu en bici. No hi ha l'estrès que pots sentir vivint a altres ciutats com Londres o Barcelona. No obstant, hi ha de tot i més a fer, molt més del que pots fer a Barcelona tot i ser molt més petita. Un dels pilars de la ciutat són les universitats, els estudiants i els immigrants. És com una gran ciutat Erasmus on gran part de la població no és britànica, la majoria perquè hi va a estudiar o a treballar i a aprendre anglès.

- Va costar adaptar-t'hi? Com van ser els primers mesos fora de casa?

Personalment no, ja portava des dels 19 anys vivint fora de casa, primer a Cerdanyola, al costat de la UAB, i després voltant per França. Així que ja estava acostumat a adaptar-me a llocs i experiències noves. També vaig estar de sort, ja que una amiga que estava allà, deixava l'habitació just quan hi anava i no vaig haver de buscar pis - segurament una de les coses més complicades a Edimburg-. I com he explicat, ja hi tenia amics que hi vivien. A més, moltíssima gent és estrangera i està en la mateixa situació que tu. Així que la gent acostuma a ser molt oberta a conèixer gent nova i fer amics cada dia.

- L'idioma va ser un inconvenient?

Una de les raons per anar-hi era l'idioma. Jo havia fet anglès pràcticament tota la vida però òbviament no és el mateix el que aprens aquí que quan estàs allà. La meua primera supervisora era de Gal·les i la veritat és que de primeres no entenia ni la meitat del que em deia, bàsicament pels accents. Tenia dues companyes de feina de Sri Lanka que em costava inclús entendre si el que parlaven era anglès. Aquí aprens un anglès molt correcte però quan l'escoltes amb accent escocès, gal·lès o indi et sembla que no entens res, però t'hi vas adaptant.

-Treballes a l'Institut de Genètica i Medicina Molecular d'Edimburg, en què consisteix?

És un centre d'investigació biomèdica i en total hi ha més de 500 persones treballant en projectes d'I+D en un munt de malalties i àmbits de la biomedicina. Gran part dels grups d'investigació que hi ha, potser una tercera part, es dediquen a investigar temes relacionats amb el càncer. Jo en concret formo part del grup de genètica de salut mental i cognició del departament de psiquiatria genètica, on combinant tècniques genètiques, moleculars, estadístiques i computacionals s'investiguen els mecanismes biològics i la susceptibilitat genètica, causant de problemes i símptomes psiquiàtrics com podrien ser l'esquizofrènia, l'alcoholisme o la depressió, entre d'altres. Particularment ara estic acabant el doctorat allà, estudiant els mecanismes genètics relacionats amb la susceptibilitat i la reactivitat a l'estrès ambiental que augmenten el risc a patir malalties mentals, sobretot enfocat en depressió, però també qualsevol altra malaltia relacionada amb l'estrès. Fer un doctorat aquí o a Espanya canvia moltíssim. D'entrada, a diferència d'Espanya on hi ha gent que fins i tot ha d'acabar pagant, aquí és impossible fer un doctorat si no hi ha una institució que et finança i et paga cada mes, mínim durant 3 anys.

- A part de treballar, quins són els teus hobbies?

M'agraden els esports a l'aire lliure, faig una mica de tot, tot i que últimament estic molt ocupat. Bàsicament quan puc acostumo a escalar, córrer, jugar a futbol, esquaix i pujar alguna muntanya de tant en tant. Però aquí he arribat a jugar a Quidditch i combat archery, que és com el paintball però amb arcs i fletxes. Com deia, aquí es pot fer de tot.

- Quins consells donaries a joves estudiants, que es trobin en el moment de decidir sobre el seu futur?

Que facin el que els vingui de gust. Sempre tindran temps de canviar i fer una altra cosa si s'ho proposen. Però que es formin, professional i personalment. Si poden que marxin, que marxin ben lluny. Sant Fruitós sempre seguirà aquí i seguirà igual. Aquí sempre podran tornar i crear-se un món rutinari com el que estan acostumats a veure. Però a fora hi ha un munt de coses i experiències per viure. Si tenen clar que volen marxar que busquin formes de finançar-ho. Hi ha un munt de formes per sortir fora més enllà que l'Erasmus. Trobar el finançament aquí és difícil però si saps on vols anar molts cops és més fàcil trobar el finançament allà. Aquí a Edimburg per exemple hi ha un munt de beques en tots els àmbits i per a totes les edats i requisits per atreure estrangers.

- Quins objectius de futur tens?

Primer acabar la tesi i treure'm el doctorat. A partir d'aquí, tinc un munt d'idees i projectes en ment que m'agradaria provar, però òbviament no tot és possible. Sé el que no vull fer, però la veritat és que no sé on seré d'aquí a un any. Tant podria seguir a Edimburg, a Barcelona o anar algun lloc nou com podria ser a Austràlia, dependrà dels projectes i oportunitats que vagin sorgint.

Laia Candàliga